

[Poul Møller.]

1955. Jeg er glad for den udtalelse, som er helt korrekt, og som jeg takker for. Det er — som jeg fremførte her under debatten ved det nu foreliggende lovforslags første behandling — et forsøg fra den højtærede statsministers side på at få skabt et brohoved, gennem hvilket han kan marchere, således at han kan få gennemført den kapitalvindingsafgift, som han foreslog i 1954 og 1955. Man kan ikke sige om den højtærede statsminister, at han spiller med fordækte kort; han har lagt sit skattefradragforslag åbent frem i 1954, og det skal han ikke kritiseres for. Men han kan da heller ikke tage os det ilde op, at vi, når vi ved, at han vil prøve på at arbejde for det, derfor, når forslaget om kapitalvindingsafgiften bliver fremsat, siger, at her er man på vej. Her har den højtærede statsminister fået de radikale, der dengang var med til at kvæle kapitalvindingsafgiften, til at marchere så langt, og de skal nok komme videre, hvis de først betræder vejen; derom er den højtærede statsminister helt, helt forvisset og kan vel også være det.

Med hensyn til spørgsmålet om sygekasserne vil jeg gerne sige til den højtærede statsminister, at jeg tror da ikke, at hans kollega, socialministeren, er nogen røver, det er da at gøre det så galt, som det vel kan være. Grundlovens § 73 skal jo også anvendes, hvor der ikke er tale om røveri; den kunne også anvendes, hvor der eventuelt var et fornuftigt formål med en ekspropriation, eller hvor det havde en fornuftig begrundelse; i sådanne tilfælde giver den alligevel $\frac{1}{3}$ af folketingets medlemmer ret til at få afgørelsen udskudt, indtil folketingsvalg er afholdt. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt foranstaltningen er fornuftig eller ikke fornuftig, det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt flertallet kan forsvare den eller ikke forsvare den, men det er en mindretalsbeskyttelse: dér, hvor man griber ind i en bestående ejendomsret, har mindretallet ret til at forlange, at dette indgrebs stadfæstelse afventer et folketingsvalg, så man kan se, om vælgerne vil acceptere det eller ikke acceptere det, og det er det, vi har gjort.

Når den højtærede statsminister hævder, at det egentlig er fornuftigt at sørge for, at

fortsættelsessygekassernes midler bliver anvendt til sociale formål, at de ikke bliver anvendt til uvedkommende formål, er det trods alt en rigtig formynderstatsbetragtning. Her er der jo tale om private mennesker, der har samlet nogle penge sammen, men alligevel siger den højtærede statsminister og den højtærede socialminister: nu må vi sørge for, at disse mennesker ikke bruger deres egne penge til uvedkommende formål. Hvis man overfører dette på andre foreninger, der selv har samlet deres penge, ville man jo aldrig acceptere det. Mig bekendt har fortsættelsessygekasserne ikke fået stats-tilskud. De har haft deres vedtægter, de har haft deres vedtægtsmæssige bestemmelser om, hvordan deres formue skal anvendes, hvis de opløses. Men det er jo ikke det afgørende, om det er en formynderstatsbetragtning eller ikke. Det afgørende er, om den ejendomsret, de har i dag, bliver indskrænket, og det bliver den dog ganske notorisk, når statsmagten sætter nogle indskrænkninger, nogle betingelser, ind i loven for, at kasserne kan opnå en ligestilling og derigennem leve videre i konkurrence med andre sygekasser.

Jeg takker den højtærede statsminister, fordi han gav mig et tilsagn om, at han ville prøve på at blive enig med det konservative folkeparti om de ændringer, der bliver nødvendige, hvis Danmark skal forsøge en nedtrapning på linje med den, der er foregået inden for de seks. Det takker jeg for, men det var ikke i så vid udstrækning, som jeg gerne ville have, statsministeren gav sit tilsagn. Jeg mente i og for sig, at når vi havde indgået et forlig, kunne det ikke ændres få måneder efter, i hvert fald ikke uden at vi var enige om at ændre det. Hvis en gruppe for sig foretager en ændring, hvis den har flertal til det og blæser på, hvad vi andre mener om det, så er forhandlingstilsagnet ikke særlig værdifuldt. Jeg mener, at her vi sluttet dette forlig, så kan det ikke ændres, uden at man er enig om det.

Den højtærede statsminister omtalte aktieselskabsskatten, som han håbede der kunne opnås enighed om, men han sagde, at der var ført en kraftig agitation mod denne skat, og at den ville skade. Efter vor opfattelse — det har vi ført agitation